

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. Spółki Jawnej w K.
przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno - Usługowemu "D." Spółce Jawnej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o jej przyjęcie na oczywistej zasadności wynikającej z tego, że Sąd drugiej instancji błędnie wyłożył treść umowy łączącej strony, a także że obciążył powoda skutkami nieudowodnienia przesłanek niezbędnych dla miarkowania wysokości odszkodowania na podstawie art. 484 § 2 k.c.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Analiza treści skargi nie uzasadnia wniosku o jej oczywistej zasadności.

Skarżący opiera twierdzenie o oczywistej zasadności skargi na rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 65 k.c. w zakresie, w jakim Sąd dokonał wykładni umowy o roboty budowlane. Z treści skargi wynika, że zdaniem Strony skarżącej pojęcie zgłoszenia do odbioru przedmiotu umowy należy rozumieć tak jak wynika z przepisów prawa budowlanego. Tymczasem Sąd Apelacyjny przyjął, że zgłoszenie to może nastąpić w każdy sposób, w który strona poinformuje drugą stronę o zakończeniu prac. Sąd Apelacyjny przedstawił także precyzyjnie dlaczego dokonał takiej interpretacji postanowień umowy łączącej strony. W takim świetle nie można dopatrzeć się oczywistej zasadności skargi.

Nie można także zgodzić się ze stroną skarżącą, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z błędnego obciążenia strony powodowej konsekwencjami niewykazania przyczyn miarkowania wysokości kary umownej. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny wskazał jedynie w uzasadnieniu orzeczenia, że z poczynionych ustaleń nie wynika, iż skarżący poniósł jakąkolwiek szkodę. Mimo swych twierdzeń w tym zakresie powód nie przedstawił dowodów z tym związanych, a jednocześnie okoliczności sprawy wskazywały, że szkoda taka nie została poniesiona. Uznał zatem, iż skoro powód zgłosił określone twierdzenia i ich nie udowodnił nie jest możliwe wzięcie ich za podstawę wyrokowania (art. 6 k.c.). Także w tym zakresie nie można dostrzec twierdzonej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

jw